چگونه ملت‌ها با سرود ملی، هویت و آرمان‌های خود را معرفی می‌کنند؟

ریتم وحدت و هویت

کیانا تصدیق‌مقدم
خبرنگار گروه فرهنگ

افراد در جامعه خود، واجد دو هویت فردی و جمعی هستند که اولی همان چیزی است که فرد را به واسطه ویژگی‌ها و خصوصیات یگانه و منحصر به فرد او مورد شناسایی قرار می‌دهد و در عین حال از دیگران متمایز می‌کند؛ و در مورد دومی می‌توان گفت که تعلق خاطر افراد یک جامعه به اموری مشترک، در شکل‌گیری هویت جمعی نقش مهمی دارد. حال این امور مشترک، وقتی زمینه‌های بروز و ظهور در فضای اجتماعی را به دست می‌آورند به صورت نمادها و آیین‌ها بازتولید می‌شوند. حال اگر قائل به این باشیم که هویت ملی از مهم‌ترین شکل‌ها و نقاط موثر هویت جمعی است، می‌توان نمادهایی همچون پرچم، نشان ملی و سرود ملی را مهم‌ترین نشانگان در معرفی و شناخت هویت ملی یک کشور در نظر گرفت. این روزها جام جهانی فوتبال ۲۰۲۲ در کشور قطر در حال برگزاری است و تیم‌های فوتبال و طرفدارانی از ۳۲ کشور با نمادهای مختلف که حاوی هویت ملی‌شان است به این آوردگاه ورزشی قدم می‌گذارند. سرود ملی به‌عنوان یکی از مهم‌ترین نمادهای هر کشوری در این رویداد اجرا می‌شود و مردم سایر نقاط جهان از طریق مضامین این سرودها است که با فرهنگ و آیین حکمرانی آن کشور آشنا می‌شوند. در گزارش پیش رو مضامین سرود ملی کشورهای حاضر در جام جهانی را بررسی کردیم. این سرودها گلچینی از کلمات زیبا و پرمحتوا هستند و عمده کشورهایی که در آنها انقلاب شده است، سرودهای ملی خود را متناسب با ارزش‌ها و اهداف انقلاب متحول کردند.

سرود ملی ایران چگونه ساخته شد؟

ایران در طول تاریخ معاصر خود، پنج سرود ملی داشته که نخستین سرود، مربوط به دوره ناصرالدین شاه است. در دوره پهلوی دو سرود داشته‌ایم که محمدرضا شاه پس از عزل پدرش از حکومت، سرود ملی را به سرود شاهنشاهی تغییر داد. پس از انقلاب اسلامی دوباره سرود ملی تغییر کرد. برخی به اشتباه قطعه «ای ایران» را سرود ملی می‌دانند. درحالی که این قطعه سرود رسمی هیچ یک از دولت‌ها نبوده است و بلکه یک سرود میهنی است. این سرود در نخستین سال‌های پس از انقلاب اسلامی و تا پیش از گردآوری نخستین سرود ملی جمهوری اسلامی ایران، به‌عنوان سرود ملی استفاده می‌شد. از سال ۱۳۵۸ سرود ملی جمهوری اسلامی ایران هم تحت تاثیر ارزش‌های انقلاب اسلامی سروده شد. «پاینده باد ایران، اولین سرود ملی پس از انقلاب است که از سال ۱۳۵۸ تا ۱۳۷۱ مورد توجه بوده است. ابوالقاسم حالت (شاعر و طنزپرداز ادبی) در سال ۱۳۵۸ شعر این اثر ملی را سروده و محمد بیگلری پور آهنگ آن را ساخته و کلیت آن در مدح و ستایش انقلاب و مقاومت و مبارزه است.

مشفق کاشانی در کتاب «خلوت انس» که دربرگیرنده شرح احوال و آثار و مکاتبات ادبی تنی چند از شعرای معاصر است، می‌نویسد: «اولین سرود جمهوری اسلامی ایران [پاینده باد ایران]، طولانی و برای اجرا در مجامع بین‌المللی مناسب به نظر نمی‌رسید، مفرد شد سرودی دیگر ساخته شود. از بین تعداد زیادی آهنگ که توسط آهنگ‌سازان مشهور آماده شد، تنها آهنگ حسن ریاحی که اجرای آن ۵۹ ثانیه وقت می‌گیرد مورد تصویب، قرار گرفت. سپس از میان ده دوازده شعری که توسط شاعران شورای عالی شرح صدا و سیما براساس ملودی مورد بحث سروده شده بود، سرود ساعد باقری [سرود ملی ایران] به اتفاق آرا انتخاب و با تغییراتی جزئی آماده اجرا گردید.»

ساعد باقری شاعر سرود ملی ایران، در مورد سرایش سرود ملی ایران گفته است: «ملودی شعر جمهوری اسلامی را در اختیار دوستان شاعر قرار داده بودند تا براساس آن دوستان شاعر بهمن شعر ایران بگویند. ماجرا برای سال ۷۰ بود که من در آن هنگام ۳۱ سال داشتم. در آن جلسه نهایی که داشت آثار بررسی می‌شد، هر بند که پخش می‌شد، دوستان سروده‌های خود را می‌خواندند. ۱۱ معیار قائل شده بودند که باید در سرود ملی لحاظ می‌شد. وضع اولیه این سرود حدود ۵۹ ثانیه بود که بعد تبدیل به ۶۵ ثانیه شد. ۱۱ معیار داشت که من یک بار به دوستان گفتم که در ۵۹ ثانیه این ۱۱ معیار در این مدت کوتاه اگر به نثر بخوانیم، جا نمی‌شود. البته این ۱۱ معیار به جا و به حق بود و جزء شعائر ملی و دینی ما شمرده می‌شد. این جلسه با حضور تعدادی از شعرای بزرگ مانند استاد محمود شاهرخی، استاد مشفق، سپیده کاشانی، مرحوم اوستا و چند تن از دوستان برگزار شد. هرکدام از دوستان شاعر قسمت‌های مربوط به خودشان را می‌خواندند. بند به بند خوانده می‌شد و تصمیم می‌گرفتند که برای هر بند این ملودی باشد یا خیر. من هم دو کار عرضه کردم که درنهایت این سعادت من بود که همه این قسمت‌های انتخاب شده از دو شعر سروده شده من انتخاب شود.»

باقری همچنین به تغییرات لحاظ شده در سرود ملی اشاره کرد و یادآور شد: «تنها یک تغییر در این شعر ایجاد شد و آن این بود که جایی برای کلمات «استقلال، آزادی، جمهوری اسلامی» در ملودی اولیه نبود و به عبارتی ملودی، فضایش برای حضور این واژگان تنگ بود. استاد اوستا به همین دلیل پیشنهاد دادند که در کنار «بیامت ای امام...» این بخش استقلال را اضافه کنیم که این پیشنهاد مورد پذیرش ریاحی، آهنگ‌ساز سرود ملی، قرار گرفت و درنهایت با تغییر کوچک ملودی این بخش اضافه شد. یک تغییر دیگر را نیز استاد اوستا اعمال کردند که مربوط می‌شد به آن بخش «بهمن شور ایمان ماست» استاد اوستا گفتند که بهتر است به جای «شور ایمان» از «فر ایمان» استفاده کنیم که در حقیقت با این پیشنهاد سخن را از زمین به آسمان بردند.»

پرچم ستاره‌نشان یا پرچم پُرستاره، نام سرود ملی ایالات متحده آمریکاست. این سرود در سال ۱۸۱۴ توسط فرانسیس اسکات کی نوشته شد و به زبان‌های دیگر نیز خوانده شده است. موضوع سرود در مورد پایداری پرچم آمریکا در قلعه مک هنری در بالتیمور، و افتخار آن در برابر توپخانه ناوهای بریتانیا درون خلیج چساپیک در جنگ ۱۸۱۲ است. جنگ ۱۸۱۲ بین ایالات متحده آمریکا و امپراتوری بریتانیا روی داد و محدودیت‌های تجاری، زندانی شدن ملوانان آمریکایی توسط نیروی دریایی بریتانیا و ادامه مسائل بعد از استقلال و همچنین امکان الحاق کانادا به ایالات متحده، آمریکایی‌ها را به اعلان جنگ علیه بریتانیا ترغیب کرد. در بحبوحه این جنگ بریتانیایی‌ها در گیر جنگ با ناپلئون و فرانسه در اروپا بودند. در جریان این جنگ واشینگتن، دی. سی. به اشغال نیروهای بریتانیا درآمد و قسمت‌هایی از این شهر و از جمله کاخ سفید به آتش کشیده شد. سرخپوستان آمریکا نیز به یاری انگلستان ضد آمریکا جنگیدند. این جنگ با شکست انگلستان و سرخپوستان از آمریکا به پایان رسید. این سرود دارای ۴ بند است و امروزه به دلیل طولانی شدن سرود فقط بند اولش را می‌خوانند. دوستمین سالگرد پرچم پُرستاره در سال ۲۰۱۴ با رویدادهای ویژه مختلفی در سراسر ایالات متحده برگزار شد. جشن مهمی هم در هفته ۱۰ تا ۱۶ سپتامبر در اطراف بالتیمور، مریلند رخ داد.

«خداوندگار پادشاه!» عنوان سرود ملی است که در بریتانیا و بیشتر مناطق فلمرو مشترک‌المنافع به معنای دیگر «استعمارشده» استفاده می‌شود. کشورهای دیگر فلمرو بریتانیا نیز از آن به‌عنوان سرود سلطنتی استفاده می‌کنند. این سرود برای اولین بار در لندن و در سال ۱۷۴۵ به‌صورت عمومی اجرا شد و در زمان سلطنت جورج دوم در قرن هجدهم به‌عنوان سرود ملی کشور پذیرفته شد. کلمات و ملودی منتسب‌شخصی ندارند و نوعاً فقط بیت اول خوانده می‌شود. این سرود در زمان حیات ملکه انگلستان به‌صورت «خداوندگار ملکه‌ها» اجرا می‌شد و اکنون با پایان سلطنت ملکه الیزابت دوم و آغاز سلطنت چارلز سوم، بار دیگر نسخه اولیه و اصلی این سرود اجرا می‌شود. این سروده، به شکلی واضح به تمجید دستگاه سلطنتی و پادشاهی انگلستان پرداخته و آمده است: «خداوند پادشاه مهربان ما را حفظ کند. زنده باد پادشاه! اصیل ما. خداوند پادشاه را حفظ کند، پادشاه بر بریتانیا بر مجموعه ۴ کشور انگلستان، اسکاتلند، ولز و ایرلند شمالی فرمانروایی دارد که در مجموع پادشاهی متحد بریتانیای کبیر و ایرلند شمالی، نامیده می‌شوند. اما این سرود فقط در انگلستان و نیوزیلند به‌عنوان سرود ملی استفاده می‌شود. نیوزیلند جزو ۱۵ کشور فلمروهای مشترک‌المنافع قرار دارد و پادشاه انگلستان در این کشورها، فرماندار کل را تعیین می‌کند.

سرود ملی برزیل سال ۱۸۳۱ ساخته شد و ترانه آن در سبک پارناسی و در محتوا رمانتیک توصیف شده است. پارناسیسم یعنی هنر برای هنر، و وقتی سرود ملی یک کشور در چنین سبکی باشد، یعنی فقط به فرم آن توجه شده و محتوای چندان خاص و قابل توجهی ندارد. این آهنگ از دو قطعه متوالی تشکیل شده است و قانون برزیل تصریح می‌کند که وقتی فقط موسیقی سرود ملی نواخته می‌شود، این قطعه باید یک بار نواخته شود اما هر دو بند باید در اجرای آواز خوانده شوند. مصرع دوم اغلب هنگام پخش در رویدادهای ورزشی حذف می‌شود، زیرا اکثر بازخوانی‌های سرود ملی برزیل برای رویدادهای ورزشی آوازی نیستند.

سرود ملی کشور پرتغال به‌نام پرتغالی، در قرن نوزدهم و در جریان مخالفت شدید با اولتیماتوم بریتانیا به پرتغال در سال ۱۸۹۰ در مورد کنترل سرزمینی آفریقا سروده شد. آهنگساز این سرود آلفردو کیل و شاعر آن هنریک لوپس دمندونسا برای ایجاد یک راهپیمایی اعتراضی با هم کار کردند اما آنها تصور چندانی نداشتند که آهنگ آنها پس از جایگزین شدن سلطنت با یک حکومت دموکراتیک در آغاز قرن بیستم، به‌عنوان رسمی کشور تبدیل شود. چند دهه بعد، در سال ۱۹۵۶ دولت تصمیم گرفت که به نسخه نهایی این آهنگ بسنده کند، زیرا در طول سال‌ها تغییراتی در ملودی ایجاد شده بود و نسخه‌ای که امروز می‌شنویم در سال ۱۹۵۷ توسط شورای وزیران پرتغال تصویب شد.

سرود ملی کشور استرالیا به‌نام «تا استرالیای زیبا ترقی کند!» نام دارد و توسط مک کرامیک سروده شده است. این سرود اولین بار در سال ۱۸۷۸ میلادی اجرا شده، اما تا سال ۱۹۸۴ به‌عنوان سرود ملی شناخته نمی‌شد. در خلال این سال‌ها این آهنگ به‌عنوان یک نماد ملی گرایانه برای اعلام شروع اخبار توسط کمیسیون پخش استرالیا استفاده می‌شد. متن سرود ملی استرالیا بارها تغییر کرده و کم و زیاد شده است. اما نسخه نهایی آن با اصلاحاتی از سوی شورای روز ملی استرالیا در آوریل ۱۹۸۴ تایید شد و تا کنون به اجرا درمی‌آید. البته در اول ژانویه سال ۲۰۲۱، یک واژه در مصرع دوم آن، برای حمایت از بومیان استرالیا تغییر یافت. این واژه «جوان» بود که به «متحد» اصلاح شد.

ترانه «ای خاوری‌ها، با میهن با گوه» سرود ملی کشور اروگوئه است. منظور آنها از «خاور» در حقیقت شرق، یا همین جنوب شرقی قاره آمریکاست و گونه به‌طور کلی تر، اروگوئه در غرب جهان قرار دارد. این سرود از نظر مدت زمان اجرای موسیقی آن، طولانی‌ترین سرود ملی در جهان به‌شمار می‌آید؛ هرچند طولانی‌ترین ترانه را ندارد. متن این سرود در ۱۸۳۳ رسمیت یافت که، «فرانسیسکو آکونیا دفیگونرو» آن را سروده است و متن سرود ملی پاراگوئه را نیز همو سروده است. این سرود قابلیت آن را دارد که در تمام آمریکای لاتین به صورت یک سرود مقاومت و استقلال خواهی و آزادی‌طلبی استفاده شود.

نام سرود ملی بلژیک «برابانسون» است و می‌گویند متن آن در سپتامبر ۱۸۳۰، در جریان انقلاب بلژیک، توسط یک انقلابی جوان به نام «جنوال» نوشته شد که در جلسه‌ای در کافه ایگل دوار، اشعار آن را خواند. جنوال فرانسوی، با نام اصلی لوییِ الکساندر دچت، در آن زمان بازیگر تئاتر بود و در جریان همین انقلابی که منجر به استقلال از هلند شد، جان باخت. فرانسوا ون کامپنهوت آهنگی بر این ترانه براساس یک آهنگ فرانسوی دیگر ساخت که شعر جدایی برای خودش داشت، اما حالا ترکیب این موزیک و این شعر، سرود ملی بلژیکی‌های فرانسوی‌زبان است.

عنوانی که از اولین کلمات این آهنگ گرفته شده است، به معنای «سرزمین قدیمی پدران من» در ولزی است که معمولاً در انگلیسی به‌عنوان «سرزمین پدران من» ترجمه می‌شود. این متن توسط ایوان جیمز سروده شده است و ملودی آن هم توسط پسرش، در ژانویه ۱۸۵۶ نوشته شده است. این آهنگ در مجالس میهن‌پرستانه خوانده می‌شد و به تدریج به یک سرود ملی تبدیل شد. بخش‌های پایانی این سروده به سرزمینی تحت اشغال اشاره دارد و آمده است: «گرچه دشمن کشورم را زیر پا گذاشته است اما زبان قدیمی ولزی‌ها عقب‌نشینی نمی‌شناسد. روح را نه دست خیانت باز می‌دارد و نه چنگ شیرین سرزمینم را خاموش می‌کند.»

در سال ۱۹۹۷ میلادی مردم ولز با مشارکت در یک رفراندوم به تشکیل مجلس ملی ولز رای اکثریت مثبت دادند و لیی با این حال مجلس تنها اختیارات محدودی در اختیار دارد و همچنان تحت سلطه مجلس پادشاهی متحده انگلستان قرار دارد. این باعث شده که مردم این کشور از خدالت مجلس و دستگاه سلطنتی انگلستان ناراضی باشند. عدم استقلال کامل این کشور از خاندان سلطنتی انگلستان از جمله نارضایتی‌های مردم ولز است. چرا که سردرگمی انگلستان در موضوع برگزیت اقتصاد و وضعیت مردم ولز را نیز تحت تاثیر قرار داده است.

ادامه از صفحه ۱۲

سرود ملی آلمان، پاراگراف سوم سرود ای به نام سرود آلمانی‌ها تحت عنوان «لید در دویچن» است که در ۲۶ اوت ۱۸۴۱ توسط اوگوست هاینریش هوفمان فن فالرسلبن سروده شده است. ملودی این ترانه متعلق به قطعه «ترانه قیصر» است که در سال ۱۷۹۷ توسط فرانتس یوزف هایدن، آهنگساز و موسیقیدان بزرگ اتریشی در ستایش قیصر آلمان و روم، فرانتس دوم ساخته شده بود. در سال ۱۹۲۲ و پس از تشکیل جمهوری وایمار در مرزهای آلمان فعلی، این سرود توسط فریدریش ابرت، اولین رئیس جمهور به‌عنوان سرود ملی انتخاب شد. در زمان آلمان نازی تنها پاراگراف اول این شعر به‌عنوان سرود ملی خوانده می‌شد و پس از آن اجرای سرود حزب نازی آلمان در همه مراسم اجباری بود. پس از سقوط دولت هیتلر در سال ۱۹۴۵، آلمان فاقد سرود ملی بود. در سال ۱۹۵۲، رئیس جمهور آلمان اجازه داد تا سرود ملی این کشور، تنها با پاراگراف سوم این شعر، با حفظ ملودی قدیمی آن باشد.

سرود ملی کامرون که دو نسخه انگلیسی و فرانسوی دارد، در سال ۱۹۲۸ توسط عده‌ای از دانشجویان استقلال طلب ساخته شد و در سال ۱۹۴۸ قبل از استقلال از فرانسه به‌طور غیررسمی در کامرون فرانسه مورد استفاده قرار گرفت و در سال ۱۹۵۷ رسما به‌عنوان سرود این قلمرو پذیرفته شد. در سال ۱۹۶۰، این سرود به‌طور رسمی توسط جمهوری جدید کامرون پذیرفته شد.

در سال ۱۹۶۱، پس از الحاق کامرون جنوبی که تحت اشغال بریتانیا بود به جمهوری کامرون، نسخه انگلیسی سرود هم نوشته شد. در سال ۱۹۷۰، اشعار فرانسوی برای حذف برخی از کلمات مانند barbaire (بربریت) و sauvagerie (وحشیگری) تغییر یافت که به فرانسه و بریتانیا اشاره داشت. متن باقیمانده این سرود میهن‌پرستانه و در ستایش و پرستش سرزمین است.

کاستاریکا پس از استقلال از امپراتوری مکزیک در سال ۱۸۲۱ و حتی پس از آغاز اولین جمهوری در سال ۱۸۴۸، سرود ملی نداشت. چهار سال پس از استقرار جمهوری، یک روز رئیس جمهور وقت، وقتی از ورود نمایندگان دیپلماتیک انگلستان و ایالات متحده به‌منظور ایجاد سفارت مطلع شد، یادش افتاد که برای استقبال، سرود ملی ندارند.

این سرود ملی یک داستان غیرمعمول دارد که در آن شخصی به‌نام گوتیرز مجبور شد موسیقی سرود را در حالی که در سلول زندان محبوس شده بود بسازد. چون دستوری که رئیس جمهوره به اوبرای ساخت سرود داده بود را رد کرد و او سرود را در ۲۴ ساعت ساخت. متن این سرود کوتاه، چند عبارت کلی گویانه درباره بزرگی میهن دارد و جمله‌ای در آن است که خطاب به میهن اشاره می‌کند وقتی کسی قصد دارد جلال تو را لکه دار کند، ابزار روستایی‌ها تبدیل به سلاح خواهد شد.

متن سرود ملی مراکش توسط علی‌الصقلی الحسینی، ادیب و استاد دانشگاه مراکشی نوشته شده و آهنگسازی آن را لئو مورگان فرانسوی برایشان انجام داده است. این سرود از زمان استقلال نسبی این کشور عربی در سال ۱۹۵۶ استفاده می‌شود و به نظر می‌رسد که خواسته یا ناخواسته، بخش‌هایی از آن بیشتر از خود مردم مراکش به رزمندگان فرانسوی که پس از اشغال این کشور به دست آلمان، در مستعمره مراکش سنگر گرفته بودند اشاره دارد. این سرود مراکش را «انجمن سرفرازی و پشتیبانی‌ها» خطاب می‌کند که این پشتیبانی، به همان استعمارگران فرانسه‌ای که حالا خودش اشغال شده بود، در زمان جنگ جهانی اشاره دارد و باز هم خطاب به مراکش این جمله تکرار می‌شود که «سرفرازی و پشتیبانی‌ات پاینده باد.» سرود مراکش با این جملات پایان می‌گیرد که «برادران بیایید برای سرفرازی بکوشیم، تا جهان را گواه گیریم که ما در اینجا همواره زنده‌ایم. یا بانگ (خدا، میهن، شاه).»

سرود ملی سوئیس توسط آلبریک زوایسیک و به چهار زبان رسمی خودش، یعنی آلمانی، فرانسوی، ایتالیایی و رومانش سروده شده است. در سال ۱۹۶۱ دولت سوئیس «مراییر سوئیس» را یک ساخته کامل و بدون تردید اعلام کرد و به‌عنوان سرود موقت ملی این کشور در نظر گرفت. این سرود بعد از اجرا در جشنواره ملی آواز بلافاصله توسط گروه‌های گر مرد در سراسر سوئیس اجرا شد. با این حال تنها درصد کمی از مردم این کشور می‌توانند، این سرود ملی را بخوانند.

سرود ملی سنگال که بسیار طولانی هم هست، به زبان فرانسوی است اما مثنی در ستایش زیست‌بوم آفریقاست و ترجیع‌بند «سلام آفریقا» در آن بارها تکرار می‌شود. چند جمله اول این سرود که اشاره به گیاهان و جغرافیای سنگال دارد، چندان برای مخاطبان غیرآفریقایی قابل فهم نیست؛ اما بالاخره از جایی به بعد، متن سرود قابل درک‌تر می‌شود و آن جایی است که شاعر می‌گوید: «ای سنگالی، برخیز. بیایید دریا و چشمه را یکی کنیم. استپ و جنگل را یکی کنیم. سلام آفریقا.»

سرود ملی صربستان که متن دعا و نیایش است. این سرود مشخصا بعد از جنگ خون، بار بالکان و تشکیل کشور صربستان، برای مردم آن سرزمین حال و هوایی آشنا دارد. سرود با این جملات آغاز می‌شود که «خدای عدالت، ای نجات‌دهنده ما! زوبرانی تاکنون. از این به بعد صدای ما را بشنو! و از این به بعد، نجات ما باش.» ترجیع‌بند این سرود هم جمله «خداندگدارت باشد صربستان» است و در جایی از آن آمده است که وقتی استجابت دعوا فرا می‌رسد، مسیر صربستان به پیروزی می‌رسد.

یک بیت از اشعار سرود ملی تونس توسط یک مصری در دهه ۱۹۳۰ سروده شده است و دو بیت دیگر آن توسط ابوالقاسم اجیبی شاعر ملی تونس اضافه شد. این موسیقی توسط همان شخصی ساخته شده است که موسیقی سرودهای لیبی و امارات متحده عربی را نوشته است. این سرود ملی برای اولین بار پس از پایان سلطنت، بین زمان لغو سرود بیگ و تاسیس اولین سرود تحت جمهوری، به‌عنوان سرود موقت مورد استفاده قرار گرفت. با این حال این سرود در سال ۱۹۸۷ مجددا معرفی شد چون سرود قبلی ارتباط نزدیکی با دولت حبیب بورقیبه داشت که برکنار شده بود.

سرود ملی لهستان مربوط به سال ۱۷۹۷ می‌شود و از قدیمی‌ترین سرودهای ملی جهان است. این سرود در حقیقت ترانه‌ای عاشقانه بوده و دو سال بعد از خطر تقسیم و تجزیه لهستان سر زبان‌ها افتاد و مضمون آن در زمان‌های مختلف، مثلا پس از جنگ جهانی با دوران تنش با کمونیسم هم کاربرد مجدد پیدا می‌کرد. این سرود عملا سرود رزم و مقاومت است و به موقعیت جغرافیایی لهستان که همواره آن را در معرض تهدید و تهاجم قرار می‌دهد، نامربوط نیست. سرود با این مطلع آغاز می‌شود که لهستان هنوز از دست نرفته است.

سرود ملی پادشاهی عربستان به‌طور رسمی در سال ۱۹۵۰ بدون اشعار پذیرفته شد. این قطعه توسط فاروق پادشاه و وقت مصر در سفر ملک عبدالعزیز به مصر هدیه داده شد. سپس دوباره در سال ۱۹۸۴ با اشعار ابراهیم خفاجی به تصویب رسید. تصنیف اولیه توسط عبدالرحمن الخطیب در سال ۱۹۲۷ بود و نسخه دوم، توسط سراج عمر تنظیم شد. سرود ملی عربستان براساس سبک فانفار (جلوه گری، یک موسیقی کوتاه، پرشور و حماسی) عربی است و شبیه سرودهای ملی سایر کشورهای عربی در آن زمان است.

سرود جدید قطر در سال ۱۹۹۶ میلادی و با به تخت نشستن امیر شیخ حمدبن خلیفه آل ثانی به تصویب رسید. سرود با سوگند شروع می‌شود و بخش اول آن از شهروندان قطری می‌خواهد که به قدم گذاشتن در راه نیاکان خود که شرافتمند، محترم، دانا، متدین و دارای قدرت عقل و بصیرت بودند، متعهد بمانند و از هدایت انبیا و موعظه آنها در مورد عدالت پیروی کنند و در قسمت دوم و آخر سرود تاکید می‌کند که مردان قطر امروز مدافعان سرزمین و کرامت آن هستند، آنها از نسل نیاکانی هستند که در گذشته از آن دفاع کردند و سالنامه‌های باشکوهی از تاریخ را با کلماتی درخشان به ثبت رساندند. سرود با تاکید مجدد بر اینکه قطر آزاد، باوقار، باشکوه و نجیب با ارواح مومنان و مخلصان برافراشته باقی خواهد ماند، پایان می‌یابد. اولین بار در جریان پذیرایی از رهبران شورای تعاون خلیج فارس که در قطر بود، این سرود اجرا شد.

نگارش سرود ملی مکزیک براساس فراخوان رئیس جمهور این کشور انجام شد. رئیس جمهور مکزیک در سال ۱۸۵۳ برای نوشتن بهترین سرود ملی توسط مردم فراخوان داد و در این زمینه مسابقه‌ای برگزار کرد. اشعار بسیاری به بخش مربوطه ارسال شدند. در همان مقطع نامزد فردی به نام فرانسیسکو گوزالس بوکانیگرا از او خواست تا در این رقابت شرکت کند، اما او امتناع کرد. درنهایت، نامزد فرانسیسکو اورا در اتاق حبس کرد تا شعری را برای سرود ملی بسراید و فرانسیسکو این کار را کرد. اوشعری ۱۰ بیتی سرود که به‌عنوان سرود ملی مکزیک انتخاب شده است.

سرود ملی هلند یا «ولهلمموس»، یکی از قدیمی‌ترین سرود ملی‌ها در جهان است. با اینکه سرود ولهلمموس تا سال ۱۹۳۲ به‌عنوان سرود ملی کشور هلند رسمیت نیافته بود اما از دوران قدیم بین مردم این کشور محبوبیت داشته و در برهه‌های مختلف تاریخی از آن استفاده شده است. شعر سرود ملی کشور هلند به یکی از انقلابی‌های این کشور ای احترام کرده است. نام آن شخص که آغاگر شورش هلند علیه اسپانیا بوده ویلیام ناسائو است و سرود ملی هلند به نوعی او را به یاد می‌آورد و به این وسیله نام ویلیام ناسائو را زنده نگه داشته است.

«ای کانادا!» نام سرود ملی کانادا است. سرود ملی این کشور دو نسخه دارد یعنی با یک موسیقی مشترک، در هر یک از دو زبان انگلیسی و فرانسوی، دارای متنی جداگانه است که تقریبا مفهومی یکسان دارند. آهنگساز این سرود کالیکسا لاواله است. در اوایل دهه ۱۹۰۰، پادشاهان انگلیسی در بازدیدهای خود از کانادا به این سرود ای احترام می‌کردند به آن صورت که گویی یک سرود ملی پخش می‌شد. اما این آهنگ تا سال ۱۹۸۰ میلادی به‌عنوان سرود رسمی کانادا اعلام نشده بود. این سرود جایگزین سرود ملی انگلستان تحت عنوان «خداوند ملکه را نجات دهد» شد که اکنون به‌عنوان سرود سلطنتی کانادا خوانده می‌شود.

«به شما سلام می‌کنیم، ای سرزمین ما!» نام سرود ملی اکوادور است. اشعار این شعر در سال ۱۸۶۵ توسط «خوان لئون مرا» به درخواست سنای اکوادور سروده شد و موسیقی آن توسط آنتونیو نیومان ساخته شده است. با این حال، این سرود ۲۹ سپتامبر ۱۹۴۸ به‌طور رسمی توسط کنگره پذیرفته نشد. این سرود در اصل شامل یک قسمت کر و نشش بند شعر است که فقط بند دوم آن به همراه قسمت گروه کر خوانده می‌شوند. اشعار این سرود همراه با احساسات شدید ضد اسپانیایی است و به قیام و جنگ استقلال مردم این کشور اشاره دارد.

«ای ایزد، مهیمن ما، غنا را خجسته دار!» نام سرود ملی کشور غنا است که به‌طور رسمی در سال ۱۹۵۷ به تصویب رسید. موسیقی این سرود، توسط فیلیپ گیبو ساخته شده و در ابتدا، متن شعر توسط اما نوئل پاپو تامپسون سروده شده بود. حکومت این کشور در ماه ژوئیه سال ۱۹۶۰ به همت قوام نکرومه تبدیل به جمهوری شد و خود نکرومه قدرت را دست گرفت. متن این سرود توسط یک کمیته ادبی در دفتر قوام نکرومه اصلاح شد. با این حال گفته می‌شود که اشعار کنونی سرود ملی غنا که از دهه ۱۹۷۰ مورد استفاده قرار گرفته است، در دوران دانشجویی در چهارچوب یک مسابقه ملی نوشته شده است.

ادامه در صفحه ۱۳